

DEX DURFAL 2-in-1

Lida Dijkstra

De Schedel van Kristal

Op jacht naar de yeti

Illustraties
Jan Cleijne

Lekker
lezen
MET kluitman

DEX DURFAL

De Schedel van Kristal

Wat doen we hier?

‘Ik moet plassen,’ zegt Dex Durfal.

Zijn moeder legt haar pen neer. Ze kijkt op van haar boek. ‘Zoek maar een bosje achter de tent, Dex,’ zegt ze. ‘Niet te ver. Altijd in de...’

‘... buurt van het kampvuur blijven,’ maakt Dex haar zin af. Dat heeft hij al zo vaak gehoord.

Dit is de derde keer dat hij met zijn ouders op reis mag. Omdat het grote vakantie is.

Ze zijn in Peru. Dat ligt in Zuid-Amerika. Ze hebben een vliegreis van veertien uur achter de rug. Midden in het oerwoud is hun kamp. Aan de voet van een berg.

Pap en mam werken alle twee voor het *Mirakel Museum*. Dat is een groot museum. Ergens op een eiland. Heel geheim. Dex is er nog nooit geweest.

Met hun eigen vliegtuig, de MM-jet, reizen pap en mam de hele wereld over. Om voor het museum kostbare dingen te verzamelen. Die kunnen anders verloren gaan. Of gestolen worden.

Eigenlijk zijn ze schatzoekers, vindt Dex. Maar niet van die stoere die je altijd in films ziet. Pap en mam Durfal zijn dol op onderzoek. Ze speuren in oude boeken, kaarten of brieven naar aanwijzingen. Dat doen ze nu ook weer.

Dex kijkt naar zijn ouders. Ze zitten aan een tafel voor de grote, bruine tent. Pap is dun en wit. Mam heeft een grote bril op. Die zakt steeds naar het puntje van haar

neus. Op tafel staat een lamp. Er dansen muggen omheen.

De hele dag heeft Dex maar wat rondgehangen, terwijl zijn ouders lezen en schrijven. Supersaai, ook al zit je dan in het oerwoud. Je mag niks als je acht bent.

Dex loopt naar het bos achter de tent. Hij doet een grote plas tegen een palmboom. Verderop in het oerwoud klinkt gekrijs. Vast kaketoës, denkt Dex. Maar als hij ook gegrom hoort, ritst hij snel zijn broek dicht. Met grote passen loopt hij naar het vuur terug. Daar durven wilde dieren niet te komen.

‘Ben ik weer,’ zegt Dex. ‘Wat ik nog wou vragen... Wat doen we hier eigenlijk?’

De Schedel van Kristal

Zijn moeder duwt haar bril omhoog. Ze kijkt hem aan. 'Ja, het is nu wel tijd om dat te vertellen,' zegt ze. 'Pap en ik zijn op zoek naar de Schedel van Kristal.'

'Een schedel? Gaaf!' zegt Dex. 'Wat is kristal?'

'Heel zuiver glas,' zegt zijn moeder. 'Die schedel is al honderd jaar zoek. En wij moeten hem vinden. Voor het *Mirakel Museum*.'

'Waarom dan?' vraagt Dex.

'Omdat hij gevaarlijk is,' zegt zijn vader. 'Hij heeft krachten.'

'Wat voor krachten?'

'Dat weten we niet precies,' zegt mam Durfal. 'Maar het loopt slecht af met iemand die recht in de ogen van de schedel kijkt. Kijk maar eens in dit boek.'

Dex buigt zich over de bladzij. Zijn moeder wijst een plaatje aan. Er staat een schedel op. Er komen stralen uit zijn ogen. Een mannetje dat ernaast staat, valt om.

'Oei,' zegt Dex. 'Is die man dood?'

‘Ik denk dat hij verstijfd is,’ zegt zijn moeder. ‘Al weet ik dat niet zeker. Die schedel is in elk geval gevaarlijk. Als een boef hem in handen krijgt... Pap en ik moeten hem vinden. Hij ligt vast in een oude grot of tempel, hier in de buurt. Maar daar hoeft jij je niet druk over te maken. Je moet naar bed. Heb je je handen en gezicht gewassen?’

‘Tuurlijk,’ jukt Dex.

‘Mooi. Duik je dan je slaapzak in? Vergeet niet je klamboe goed in te stoppen.’

Braaf gaat Dex naar bed. Hij ritst de tent dicht.

Hij hoort de geluiden van het oerwoud. Brulapen. Kaketoes. En nog iets anders. Iets wat gromt.

Kalm maar, Apie

Het is midden in de nacht. Pap snurkt in zijn eigen slaapzak. Mam houdt buiten bij het vuur de wacht. En Dex ligt met open ogen in zijn bed. Hij kan niet slapen. Alles is zo anders dan thuis.

Opeens hoort hij een gil. Achter de tent. En dan gegrom. En een soort gehuil.

Dex schiet overeind. Hij grijpt zijn zaklamp. Hij moet gaan kijken! Misschien heeft iemand hulp nodig.

Dex kruipt zijn bed uit. In zijn pyjama. Hij trekt wel zijn laarzen aan. Via een flap in de tent sluipt hij naar buiten.

Hij draait zijn hoofd. Hoort hij het lawaai nog? Ja! Daar is het weer. Dex loopt langs zijn plasboom. Twee muizen schieten weg in het licht van de lamp.

Het gegrom en gejack klinkt steeds harder. Opeens is het vlakbij.

Dex ziet een bal van haar. Twee dieren die vechten. Is die ene een soort vos? Ja, en het beest heeft een aap in zijn bek. Wat zielig!

Dex weet meteen wat hij moet doen. Hij brult heel hard. En dan nog een keer. Dex doet een poema na.

De vos schrikt. Hij rent snel weg. Zijn prooi heeft hij laten vallen.

Het aapje ligt erbij als een hoopje ellende. Hij heeft een zwart kopje. Zijn pels is oranje en bruin. Er zit bloed op.

‘O nee, je bent gewond,’ zegt Dex zacht.

Het aapje piept.

‘Ik wil je graag helpen,’ zegt Dex. ‘Bijt je dan niet?’

Het aapje houdt zijn kop schuin. Net of hij Dex begrijpt.

Dex gaat op zijn hurken zitten. Heel langzaam steekt hij zijn hand uit.

En dan gebeurt er iets raars. Het aapje steekt ook zijn kleine, oranje handje uit. Heel even raken hun wijsvingers elkaar.

Dex legt zijn zaklamp neer. Kalm, om het aapje niet te laten schrikken. Hij scheurt de zoom van zijn pyjama. Dat gaat mam niet leuk vinden. Maar dat kan hem nu niet schelen.

Hij kruipt naar het aapje toe. ‘Kalm maar, Apie,’ zegt hij. ‘Ik verbind de wond.’

Het aapje blijft stil zitten. Even jankt hij, als Dex een knoop in de stof legt.

‘Klaar,’ zegt Dex. ‘Nu moet je uitrusten.’ Hij pakt het aapje op. In een vork van een boom legt hij het diertje neer. ‘Hier lig je veilig,’ zegt hij. ‘Knap maar snel op.’

Een verborgen gang

De zon is net op. Pap en mam zitten alweer aan tafel. Er ligt een oud boek tussen hen in. Mam mompelt Spaanse woorden. Pap tekent een kaartje.

Dex hangt rond bij de tent. Hij verveelt zich.

‘Ga huiswerk maken,’ zegt mam. ‘Wat sommen of zo.’

‘Ja, dááág. Het is vakantie,’ zegt Dex.

‘Ga dan de veldflessen maar vullen,’ zegt pap. ‘We zitten bij een rivier. Je moet langs die boom met lianen.’

‘Wil je Dex alleen het bos in sturen?’ Mam kijkt zuur.

‘Het is vlakbij,’ zegt pap sussend.

‘Ik ben geen baby meer,’ zegt Dex boos. Hij zoekt de flessen. Zijn zaklamp en mes hangt hij aan zijn riem.

‘Ik doe het wel.’

Dex loopt het woud in. Verderop tussen de bomen ziet hij een waterval. Wat gaaf. Misschien kan hij daar straks douchen.

Daar ziet hij de rivier al. Er rent een hagedis over het water. Op zijn achterpoten. Cool, vindt Dex.

Hij knielt bij het water. Hij duwt de eerste veldfles onder. Lucht borrelt op.

Hij wil net de tweede fles pakken als er iets op hem valt. Dex gilt van schrik. Een staart slaat in zijn gezicht. 'Au!' roept Dex. Met twee handen grijpt hij zijn aanvaller. Hij smijt hem van zich af.

Het oranje aapje rolt lenig door. Hij kijkt Dex brutaal aan. Net of hij grijnst.

'Apie!' hijgt Dex. 'Ik schrok me wild. Hoe is het met je?' Het aapje huft op en neer.

'Geen pijn meer?' vraagt Dex. 'En het verband is niet zo rood. Mooi!' Dex steekt zijn duim op.

Het aapje doet hetzelfde.

Daar moet Dex erg om lachen. 'Hé, wat heb je daar?' vraagt hij dan.

Het aapje laat een gele vrucht zien.

'Zapote. Lekker,' zegt Dex. 'Groeit die hier? Ik lust er ook wel een. Wijs de boom eens aan!'

Het aapje knikt. Hij wipt naar een pad. Even kijkt hij om.

Dex gaat achter Apie aan.

Apie huft door het woud. Af en toe zwaait hij aan zijn lange armen. Van liaan tot liaan.

‘Wacht!’ roept Dex. Zo hard als hij kan, rent hij tussen de varens door. Af en toe ontwijkt hij een liaan.

Opeens is Apie weg. Wild kijkt Dex rond.

‘Ie-ie-ie,’ hoort hij dan.

Pfff, gelukkig. Daar ziet hij het aapje weer. Het hangt aan een tak. Boven een zwart gat.

Dex loopt erheen. Hij trekt wat klimop aan de kant.

Het zwarte gat blijkt een hol te zijn. Dex kan er net rechtop in staan. Hij doet nog een paar stappen.

Het hol is dieper dan hij dacht. Hij pakt zijn zaklamp en gaat op onderzoek uit. Nergens ziet hij een achterwand.

De verborgen gang loopt steeds verder door.

De schedel in de hoed

Apie klimt op Dex' schouder.

'Kom, we kijken waar die gang uitkomt,' zegt die.

Hij loopt verder. Het smalle pad stijgt. Dat voelt Dex. Hier en daar zitten treden. Door mensen gemaakt, dus. Gelukkig heeft hij licht van de zaklamp.

Het pad slaat af. De grond onder zijn laarzen wordt zachter. Hij hoort gepiep. Dex schijnt met zijn lamp omhoog. Het plafond hangt vol vleermuizen.

Apie grijpt Dex' kraag vast.

'Ben je bang? Vleermuizen doen niks, joh,' zegt Dex.
'Die hangen maar wat rond. Hé, daar is licht. En... Ssst.'

In de verte hoort hij stemmen. Het klinkt als Spaans.
Dex loopt op zijn tenen verder. Bij zijn voeten zit een gat
in de muur. Te klein om door te kruipen. Maar groot
genoeg om doorheen te kijken. Dex gluurt.

Onder hem ligt een grote zaal. In de hoeken staan
lantaarns. Ze geven een zacht licht. In de wanden zijn
beelden uitgehakt. Op een hoop liggen wat jassen.

Wat het meest opvalt, is een pilaar. Hij glimt in het licht
van de lampen. Hij lijkt wel van goud. En op die pilaar...

Dex houdt zijn adem in. Dat is de Schedel van Kristal!

De schedel die zijn ouders zoeken. En hij heeft hem gevonden! Nou ja, die twee kerels waren er eerder. Die nemen hem vast mee. Dat gaan zijn ouders niet leuk vinden.

Dex ziet hoe de grootste man naar de pilaar loopt. Hij legt zijn handen op de schedel. Dan wrikt hij hem los.

Opeens schieten er stralen uit de schedel. De mannen schreeuwen. Ze kleuren alle twee groen in het licht. Ze verstijven. De eerste met zijn armen omhoog. De tweede staat krom. Dan is het licht weer weg.

De stilte die volgt, is om te snijden.

Dex wacht een tijdje. Dan durft hij pas weer te bewegen. 'Ze zijn verstijfd,' zegt hij tegen Apie. 'Jemig, wat is die schedel gevaarlijk. Hoe moeten pap en mam die ooit meenemen?'

Opeens komt Apie in actie. Hij duikt door het gat in de muur. Lenig springt hij op een richel. Dan op een beeld. Daarna op de grond.

'Pas op! Niet aan die schedel komen, Apie!' roept Dex.

Maar Apie is al in de zaal. Bij de pilaar blijft hij zitten. Hij kijkt even rond. Dan huft hij naar de stapel jassen. Hij grijpt een bruine hoed die bovenop ligt. Met de hoed tussen zijn tanden klimt hij tegen de pilaar op.

'Kijk de schedel niet aan!' roept Dex.

Apie draait zijn kop weg. Op de tast pakt hij de schedel. Dex durft niet te kijken. Hij knijpt zijn ogen stijf dicht.

